

denne Kompensation eventuelt kunde søges gennem Forhøjelse af Brændevinsbeskatningen. Har det været en Misforstaaelse fra min Side, vel, saa har jeg i alt Fald Lov til stærkt at understrege det Ønske, at denne Misforstaaelse var bleven hindret ved en bestemt Afvisning af Brændevinsbrændingslovforslaget allerede i den første Samling, da det kom frem. Der er ikke nogen Grund for mig til at komme længere i mine Betragtninger over Følgerne af det Skridt, som Flertallet har gjort nu, over for Skattereformen som Helhed. Tiden maa jo vise, hvorvidt man kan komme igennem; jeg mener, at der jo kan være Muligheder endnu, det tør jeg ikke sige noget om, men at Haabet om at gennemføre Skattereformen nu er meget ringe, det følger af sig selv. — Det er saa kun nogle ganske enkelte Bemærkninger, jeg skal gøre i Anledning af det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds. Det ærede Medlem forstod ikke rigtig, hvilke Grunde, jeg havde, til at nedsætte Afgiften af Brændevinsbrænding ved det nærværende Lovforslag. Jeg har gjort det udelukkende af den Grund, at det, som jeg ogsaa har sagt i Lovforslagets Motiver, staar mig klart, at en saa høj Afgift, som den, Regeringen oprindeligt havde foreslaaet i 1896—97, under ingen Omstændigheder kunde gennemføres, og derfor har jeg holdt mig udelukkende til det Formaal, der forelaa, nemlig at søge at bane Vejen for en Gennemførelse af Skattereformen. Det har været mit eneste Formaal med denne Ændring, og jeg har troet, at det ogsaa var Vejen at gaa i saa Henseende. Jeg har ikke kunnet have nogen Garanti — det ærede Medlem brugte det Udtryk — for, hvorledes Flertallet i denne Sal vilde stille sig med Hensyn til til en saa moderat Forhøjelse af Brændevinsbrændingsafgiften, som nu foreslaas i Regeringens Forslag udelukkende med det Formaal at faa gennemført en stor og gennemgribende Reform. Nogen Garanti i saa Henseende har jeg selvfølgelig ikke haft, men jeg har overhovedet ikke kunnet forstaa, hvad det ærede Medlem mente dermed, thi man plejer jo ikke at afholde sig fra at fremsætte et Lovforslag, fordi man ikke i Forvejen har nogen Garanti for, hvorledes det ene eller det andet Ting vil stille sig.

Det ærede Medlem anførte, at Landstinget ikke havde været begejstret for at tage Kompensationen for Nedgangen i Toldindtægterne paa en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, og han spurgte saa: Hvorfor

skulle vi saa her i Folketinget være særlig glade ved Brændevinslovforslaget? Det forekommer mig, at det dog slet ikke er Formaalet for os gennem vor Virksomhed her at vække Begejstring til den ene Side eller særlig Glæde til den anden Side. Det er mig personlig ligegyldigt, om man i Landstinget er begejstret eller her nede er særlig glad, naar jeg blot kan faa gennemført fornuftige og gode Love, og det forekommer mig ogsaa, maa være et tilstrækkeligt Motiv for hvert Ting for sig til at vedtage en Lov, at det er kommet til den Overbevisning, at det er rigtigt at gøre det, hvilket netop Landstinget har gjort i det foreliggende Tilfælde. For Resten er Forholdet det, at Landstinget, eller rettere sagt en Del af Landstingets Flertal, har søgt at fastholde den Opfattelse, at man for Nedgang i Toldindtægterne skulde søge Kompensation paa selve Toldloven. Det har været denne Del af Landstingets principale Stilling, men naar den ikke har kunnet opretholdes, har man været villig til at gaa til at søge Kompensation paa Forbrugsartikler, saaledes som man gjorde det i 1891, og saaledes som man har erklæret sig villig til at gøre det nu gennem det foreliggende Forslag. Thi mere kan man vel ikke forlange af Landstinget, end at det vedtager Regeringsforslaget om en Forhøjelse af Brændevinsbrændingsafgiften og sender det her ned. Den Erklæring fra Landstingets Flertal, at det har vedtaget dette Lovforslag, maa være tilstrækkeligt, og der er ikke Anledning til at spørge, om det er vedtaget med synderlig Glæde eller ej.

Borghjærg: Efter den ærede Ministers Udtalelser er der ikke megen Grund til at forlænge Debatten om denne Sag, den maa jo betragtes som død. Jeg har blot forlangt Ordet for at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard). Han sagde, at mine Beregninger om Øl- og Sukkerreformen vilde have givet et andet finansielt Resultat, hvis jeg havde foretaget Beregningerne efter Forbruget i 1898, det sidste Aar, hvorfra der foreligger Tal, samt efter den gamle Told før 1891. Jeg tror dog ikke, at man vilde faa noget korrekt Billede derved. Det ærede Medlem sagde, at man i 1891 ikke kunde se saa langt ud i Fremtiden som til 1898, men derved blotter det ærede Medlem sig i Virkeligheden og viser, hvor usolid Toldreformen i 1891 var. Saa meget skulde man dog kunne forlange af Lovgivere, naar de gennemførte en Toldreform,